

Hoofdstuk 3. Werkwijzen en methoden

d. Het wekken van de beleving van de sferenharmonie

In zeer oude tijden was het gewoon dat de mensen de klanken van de planeetsferen hoorden, waardoorheen de engelen, de hen leidende goden, naar hen zongen. Op het continent Atlantis was er grotendeels geen heldere hemel, het was er overwegend nevelig, zodat de sterren en planeten niet zichtbaar waren. Men hoorde hun bewegingen, ook voelde men hun ritmen. Dit horen en daardoor weten is langzaamaan verloren gegaan, de atmosfeer is opgeklaard ons innerlijk horen is verstomd geraakt. Zoals reeds vermeld, was Pythagoras een van de laatsten die dit bewust hoorde, en hij heeft dit weergegeven in de kwintencirkel, op grond waarvan wij nu onze majeurtoonladders hebben geordend.

Allemaal belangrijk voor onze emancipatie van de engelenwereld. Maar sinds met het einde van het duistere tijdperk, het Kali Juga, tegen het einde van de 19^e eeuw, zijn de drempels naar de werelden achter het louter fysieke weer langzaam maar zeker aan het open gaan. We kunnen weer meer en meer gaan waarnemen; helder zien en helder horen. Zo ken ik een Zwitserse die 's zomers het liefst op haar veranda slaapt, en vaak wakker wordt wanneer er een bepaalde ster boven de horizon komt; zij is blijkbaar verbonden met deze ster. En wij kennen allemaal het verschil in stemming die je beleven kunt van de ene op de andere dag, soms zelfs binnen een paar uur. Het is onze zielsmatige reactie op de inwerkingen van de planeten, dus de harmonie der sferen op dat moment.

Deze klank-krachtwerkingen kunnen weer meer bewust worden gemaakt wanneer er met een groep mensen de stemming van dat moment wordt gezongen. Belangrijk is dat de deelnemers zich eerst in stilte afstemmen op die stemming, met luisteren tussen de schouderbladen (niet naar uiterlijke klanken), en vanuit deze stilte gaan zingen. Hiertegen kan met een instrument (ik gebruik er meestal mijn lier voor, maar een ander instrument kan natuurlijk ook) in tonaliteit, maat en ritme de posities van de afzonderlijke planeten improviserend worden gespeeld vanuit de horoscoop van dat moment. De deelnemers kunnen tijdens hun zang al of niet herkennen of en hoe die planeten innerlijk en uiterlijk werken. Na afloop is het zinvol de stemmingen met elkaar te bespreken. Dat kan zijn dat men zich afvraagt of het een harmonisch, disharmonisch, gespannen of juist vloeiende stemming is. Ook of men zich vinden kon in de afzonderlijk gespeelde stemmingen op het instrument. Het nagesprek kan veel bewust maken van het spanningsveld waarin men zich die dag bevindt; wat hoort bij iemand en wat is meer objectief in de wereld werkzaam. Het heeft namelijk een afspiegeling op de wijze waarop we met elkaar omgaan, en ook op het gehele wereldgebeuren. Dit wordt in ons innerlijke werk veelal gebruikt voordat we aan de slag gaan; het stemt ons beter af op het krachtenspel waarin we staan. Het geheel maakt ons sowieso meer bewust voor de werkingen vanuit de kosmos.

Het heeft zich zeer zinvol getoond om deze stemming te zingen bij het instromingspunt van een energetische landschapseenheid, genoemd een landschapstempel, en de daar werkzame landschapshemel (de witte deva). Deze hoort namelijk op ieder moment die sferenklanken, en brengt dat bij dit punt over op de elementwezens binnen haar tempel. Wanneer nu mensen dit bij benadering gaan zingen, voelt ze zich in haar werk herkend, kan zich er vaak ook beter door gronden, en is zeer bereid om mee te werken met deze mensen. Volgens mij is dit in oude tijden ook gebeurd, maar zijn we het in onze cultuur kwijt geraakt. Een reden om er weer mee aan te vangen en de samenwerking met de natuur en haar wezens te kunnen helpen herordenen en versterken. Het maakt de mensen ook wakkerder voor wat er daar gebeurt, en het kan helpen de landschapstempels weer beter op de kosmos af te stemmen op plaatsen waar die, vooral door menselijk ingrijpen (zoals in steden), verloren is gegaan. Is dus ook weer een taak voor ons mensen.